

STRÁŽKYNĚ KRYSTALŮ

Poslední drak

JESS BLACKOVÁ

STRÁŽKYNĚ KRYSTALŮ

Poslední drak

 C P R E S S

*Fergusovi.
Děkuji Ti za všechno.*

Jess Blacková
Ilustrovala Celeste Hulmeová

Eva vyhlížela z okna, za kterým se míhala a proměňovala australská divočina. Trsy suché trávy se ztrácely pod kmeny vysokých eukalyptů a banksií. Ten výhled a monotónní pohupování vlaku si Eva obvykle užívala, ale dneska ne. Čekalo ji něco moc důležitého. Žaludek měla stažený a měla velké potíže zůstat v klidu na místě. Ruce měla vlhké a v ústech sucho.

Sama vlakem k babičce už jela Eva mnohokrát. Maminka ji dovedla na vlak a Sylvie na ni potom čekala na nástupišti v městečku Mari-gold, kde bydlela. Evě při tom pomyšlení poskočilo srdce.

Sylvie totiž Evě řekla, že nastal čas otevřít krabičku, které se Eva nikdy nesměla ani dotknout.

Starodávná krabička je odnese zpátky do světa, kde panovala temná magie. Když tam byla Sylvie naposledy, taktak se jí podařilo vyváznout. Eva si byla jistá, že její babička má strach.

„No tak, Evko,“ dodávala si odvalu. „Vzpamatuj se.“

Její tělo se zhouplo doprava, jak se vláček pustil do poslední zatáčky, než začal zpomalovat před stanicí Marigold. Nato vstala, pověsila si batoh na rameno a vydala se uličkou k automatickým dveřím. Vlak zastavil, brzdy zasyčely a dveře se otevřely. Eva vykročila dolů na nástupiště. Rozhlédla se po lidech na nádraží. Byl tam Sylviin soused a paní, která tu měla krámk s ovocem, ale po Sylvii nebylo vidu ani slechu. Neveliký dav se rychle rozptýlil a Eva najednou zjistila, že hledí do známého obličeje.

„Co ty tady děláš?“ zeptala se Eva chlapce, který se před ní ocitl. Pustila těžký batoh na zem k nohám.

„Taky tě rád vidím,“ odsekl Oskar trochu uraženě. „Mám se fajn, díky za optání.“

Eva se zamračila. „Nepotřebuju, aby mě někdo vyzvedával! Trefím k babičce sama.“

„Není zač. Není nic lepšího než trávit odpoledne na nástupišťích čekáním na protivné holky.“

Oskar ukázal na Evin batoh: „A tahat jim batohy.“

Eva si založila ruce na prsou. „To, že jsem holka, ještě neznamená, že si nemůžu nést batoh sama.“

„Fajn,“ štěkl Oskar.

„Fajn,“ zavrčela Eva a potom si zhluboka povzdechla. Oba se chovali jako malé děti. „Oskare, kde je babička?“

„Netuším,“ pokrčil Oskar rameny. „Dneska ráno se u mě zastavila a poprosila mě, abych na tebe počkal.“

Eva horečně uvažovala. Sylvie je možná starší paní, ale vyzvednout Evu na nádraží, to by si

nenechala ujít pro nic na světě. A proč Evě ani neřekla, že pro ni pošle Oskara? Nedávalo to smysl.

„Že ona něco chystá?“ Eva začala rázovat po nástupišti sem a tam. Oskar shlédl na batoh na zemi pod sebou.

„Já ho zvedat nebudu,“ zamručel tvrdohlavě s rukama zapřenýma v bok.

„Co se může dít?“ pokračovala Eva napůl sama pro sebe. „Úplně mě s tou krabičkou navnadila a najednou se po ní slehne zem!“ Vtom ji něco napadlo. Eva zůstala stát jako přimrazená. „Počkat! Doufám, že ji snad nenapadlo –“

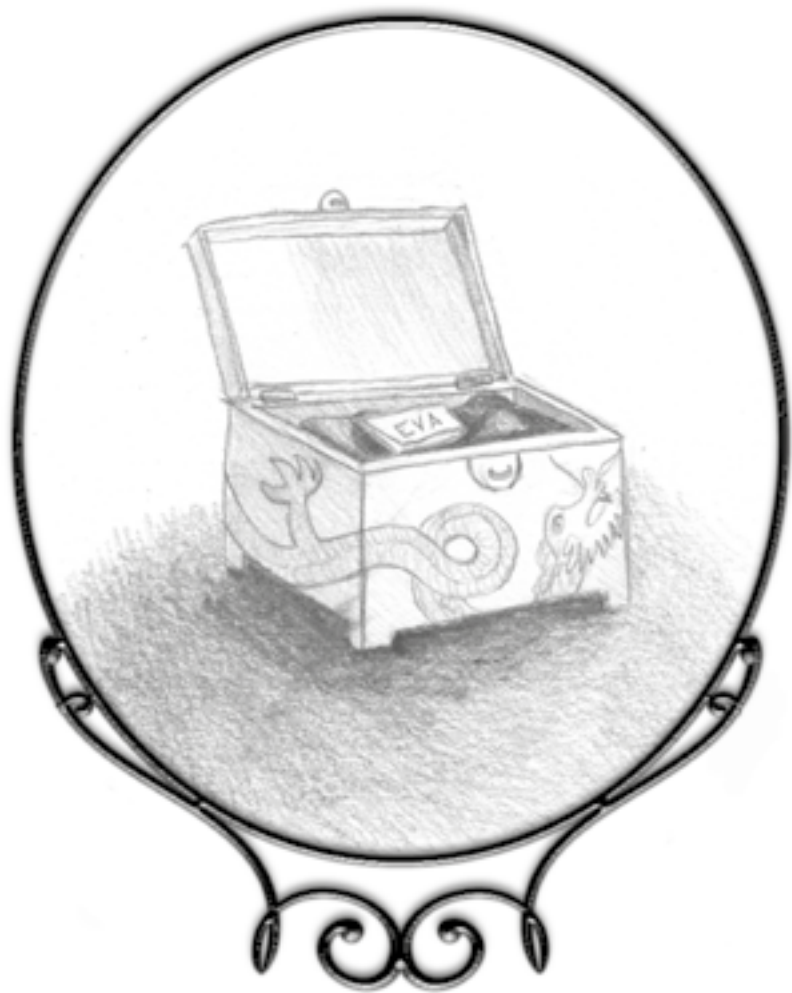
„Já jen hlásím, že batoh ti rozhodně neponesu,“ přerušil ji Oskar se zlobným pohledem. „Byla jsi na mě pěkně ošklivá.“

„To by neudělala!“ A bez dalšího slova si to Eva namířila k východu z nádraží.

„Evi!“ zvolal za ní Oskar. Ale Eva mu nevěnovala pozornost a místo toho se rozběhla.

„Tak honem, Oskare!“ zakřičela konečně přes rameno. Zahlédla, jak Oskar štouchl špičkou do jejího batohu a potom si ho přehodil přes rameno. Netrpělivě čekala, až ji dožene.

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ bručel si Oskar pod vousy.

Eva šátrala ve velkém kameninovém květináči na rohu domu, kde babička vždycky schovávala klíč. Pod tenkou vrstvou hlíny její prsty narazily na hladký studený kov. „A mám tě.“

Eva vtrhla do vstupních dveří a přivítal ji hlasitý tikot stojacích pendlovek v síni.

„Babi!“ zavolala. Na chvíli znehybněla a zaposlouchala se. Nic. Zamířila rovnou k Sylviině ložnici. Pokoj byl prázdný, závěsy zatažené. Sylviina postel byla ustlaná, její povrch zakrýval úhledně vyhlazený bílý přehoz.

„Co jen máš za lubem, babičko?“ zašeptala Eva a začala pátrat po nějakých stopách. Pokoj

jí však žádnou odpověď nedal. Otočila se a málem se srazila s Oskarem.

„Dávej pozor!“ vyštěkla na něj Eva.

Oskar ji probodl očima, ale kousl se do jazyka. Zafuněl vzteky a upustil její batoh na podlahu. Potom však spatřil v jejích očích slzy a jeho chování se rázem změnilo.

„Neměli bychom zavolat policii?“

Eva zavrtěla hlavou a svalila se na postel. „A co jim povíme? Že se beze stopy ztratila moje babička, která má magické schopnosti a umí vcházet do jiných světů, aby tam zachraňovala mytická stvoření?“

„No, když to říkáš takhle...“ Oskar se posadil na postel vedle Evy.

„Nech mě chvílku přemýšlet,“ odsekla Eva.

„Fajn, Evi. Klid. Chci ti jen pomoci – vždyť mám o Sylvii taky starost.“

„Já vím. Promiň,“ omluvila se Eva plačtivým hlasem. „Chtěla jsem ti všechno vyprávět,